

Magnus Jansson
Magnus Opus

VIII. Augusti

1/8 2008, drama:

Barnet: Pappa!

Barnet: Pappa!!

Pappa: Ja.

Barnet: Nasse! Du heter *Nasse*!

Pappa Jaha.

Barnet: När jag var liten. Då såg jag en film om ryssar. *Och* en tjuv. Tjuven skulle skjuta på ryssarna. Men. Han sköt på *tåget* i stället.

1/8 2008, roman:

/---/ och nog så grann i sin fina stass. Med små, små trippande steg närmade hon sig stegen och där stannade hon. Vad fanns det för anledning att stanna där? Var hon vidskeplig? Ville hon inte gå under en stege? I sommarnatten verkade all vidskeplighet obehövlig. /---/

1/8 2008, diktsamling:

kantat om avfärd

vi finner oss i orden. Och nu är det dags att ta farväl.
Farväl! Det kan inte vara någon sorglig dag. Det kan
inte vara en sorglig natt då avfärden närmar sig.

*

med alla lanternor tända. Ett litet ögonblick glöder
vårt minne upp: Det rör sig i det mörka gräset och
vi förstår vad det är som händer.

*

några steg och ord ytterligare. Längre fram är det
inte längre så mörkt och det ljusnar alltmer. Vad
finns det att klaga över? Vi ställer in oss på vad
som ska hända.

2/8 2008, drama:

/---/

M: Fyll upp med luft! Det brinner i lungorna.

F: Vad klagar du över? Klagar, hela tiden.

M: Jag vet inte! Det är besvärligt, minst sagt...

/---/

2/8 2008, roman:

/---/ Det finns några sekunder i regnet som lämnar ut sig åt bläcket i pennan.
/---/

2/8 2008, diktsamling:

I.

Våt. Back-slick.
augusti bränner av oss
några hårstrån till.

II.

Jag fruktar frukosten.

III.

Aldrig så hemma som nu:
I regnet och utan någon-
stans att bo.

3/8 2008, drama:

En jättelik prins gräver i berget

Roller: En trast, En skogsduva

Scenen: Det är sen kväll. Fåglarna sitter högt upp i en asp och väntar på natten och sömnen.

Trasten: Jag ser en jättelik prins som gräver i berget! Vad gräver han efter?

Skogsduvan: Guld! Jag tror det måste vara guld.

Trasten: Ja, kanske. Eller så försöker ha befria någon som sitter instängd i berget. Jag ser bara hans enorma nacke och anar att han bearbetar berget med något verktyg. Vad tror du att det är?

Skogsduvan: Svärdet naturligtvis! Han hugger och hugger så att svetten rinner.

Trasten: Ja, kanske är det ett svärd. Eller något annat. Men han är stilla nu. Han gråter tror jag. Tror inte du också att han gråter nu? Han kanske har gett upp? Trots att han är så stor så kan han inte rå på berget. Berget är större än han. Nej! Nu har han försvunnit. Jag vände mig till dig och plötsligt var han bara borta.

/---/

3/8 2008, roman:

/---/ med tre kassar. Det verkade tungt. När han kom fram till bilen ställde han ned dem försiktigt. /---/

3/8 2008, diktsamling:

I.

Det svider.

II.

Håll hårt och släpp inte taget.

Vi är här nu. Tillsammans.

III.

Med elva ton. En last bortom

det rimligas gräns. Sveda

och verk.

4/8 2008, drama:

Ur *Dramatiska fabler* av Georg Stürlitz (1719-1802)

IV. Posthämtningen

Roller: Tranan, Grisen, Bofinken

Scenen: En slätt i nordtyskland. Det blåser och regnar och det har blivit natt. Tranan landar, trots blåsten, ganska graciöst på den upplöjda lerjorden. Där står Grisen och Bofinken och väntar otåligt.

/---/

4/8 2008, roman:

/---/

Vi hade bollar med oss och det var tur, för annars hade det nog inte blivit någon match överhuvudtaget. Det var en dyster stämning, och ganska spänt, när vi anlände. Men när de andra såg vårt nät med bollarna sken de upp och visade tydligt, med gester, att de var nöjda och tillfreds med oss.

/---/

4/8 2008, diktsamling:

automatique

1.

Sällan eller aldrig har det var ett sådant väder
i vår tid. Med handskar och klubbor kan vi
i alla fall klara oss en stund. Sen var det bergen:
Stora och branta.

2.

Elva hundra ton, det är alldeles för mycket. Ingen
kan härbärgera så mycket skrot. Inte ens vår granne,
den glade farmaren. Sänd ut ett meddelande! Och
förkunna tidens nya stil.

3.

Med många blad och en korg med ostron. Vad?
Kan vi förstå detta överhuvudtaget? En dag kom en
vagn och man saluförde ostron. Det är en ganska
liten chansning. Ganska liten.

5/8 2008, drama:

XV. På hästrygg

Roller: Hästen, ryttaren, en broms, två vandrerskor på vägen.

Scenen: Frankrike under Napoleon. På en landsväg kommer en häst galopperande med sin ryttare. Plötsligt tvärstannar hästen och ryttaren kastas av. Två vandrerskor har stannat till vid väggkanten och betraktar olyckan och dess efterspel. Ryttaren ligger kvar på marken och jämrar sig stilla. En broms hörs surra och vandrerskorna skyndar fram till den förmodat skadade.

/---/

5/8 2008, roman:

Igår sände jag iväg mina brev. De får en lång resa, men nu har den ändå, äntligen börjat. Jag blev länge stående bredvid den gula postlådan vid konditoriets gavel i en slags häpnad över att det blev av till slut. Jag har skrivit så länge, så länge. /---/

5/8 2008, diktsamling:

Vem blir bländad av skönhet?
Nuförtiden.

*

Tolv vackra åsnor är inte nog.
För någon.

*

Vila nu. Bara en liten stund.
Just här.

6/8 2008, drama:

Nu har jag väl hjälpt alla?

Roller: Jag, alla

Scenen: Mitt liv.

Jag: Det liksom durrar i kroppen till slut. Jag har hjälpt alla. Hela dagen. Från den ena till den andra – som ett pärlband. Ja, det är en bra bild: De är pärlor. Men jag blir trött och känner mig snärjd. (Och då blir jag till slut ilsken och besviken.)

/---/

6/8 2008, roman:

/---/ Nollpunkterna avlöser varandra. Hur kan något gå från noll till noll i ett så segt tempo?
/---/

6/8 2008, diktsamling:

Infinna

1.

oss

2.

sig

3.

inte finna varken oss

eller sig

7/8 2008, drama:

Mikrokosmos och Makrokosmos

Roller: Jonas och Mikael

Scenen: På en parkbänk i skuggan av ett träd. Jonas och Mikael sitter och vilar. Det är en het dag.

Jonas: Ah! Jag står inte ut med den här hettan. Det är ju hett till och med i den djupaste skuggan.

Mikael: Jag tror att jag skulle få solsting om jag flyttade mig ut i solen. Vi borde ha något att dricka.

Jonas: Men det har vi inte. Och vems fel är det? Mitt! Du ville ju gå in på Konsum eller vad det var för en affär. Minns du det? Då hade vi kunnat köpa något. Och nu är det för sent.

Mikael: Jag har fått en idé.

Jonas: Låt höra!

Mikael: Jo, så här har jag tänkt: Du vet den där idén om mikro- och makrokosmos?

Jonas (förvånat): Ja?

Mikael: Det går ju ut på att det finns korrespondenser mellan de olika nivåerna. De lagar som gäller på vår låga, individuella, jordiska nivå har sina motsvarigheter på en högre – i egentlig mening – kosmisk nivå. Andlig kanske?

Jonas: Hur kom du att tänka på det? Och det är ju inte precis din – och inte heller någon ny – ”idé”. Jag är törstig!!

Mikael: Men nu kommer min idé: Jag tror att det är tvärtom!

Jonas: Va? Jag orkar inte hänga med... tror du inte att jag är törstig, eller?

Mikael (oberörd): Allt som är meningsfullt, verkligen *är* meningsfullt på mikronivå är helt meningslöst på makronivån. Att till exempel låta bli att mörda folk är *mycket* meningsfullt på mikronivån – här hos oss – men det har ingen som helst betydelse i ett makrokosmosperspektiv...

Jonas: Om det kommer någon med en flaska öl eller vatten nu så mördar jag honom och dricker upp innehållet i flaskan. Det kallar jag meningsfullt...

Mikael: Äh, du fattar inte. Det spelar ingen roll det heller – i ett makroperspektiv...

/---/

7/8 2008, roman:

/---/

Talismaner i utbyte mot rågkross. Det var en ovanlig byteshandel i sanning! Men tänk vilken tur vi hade ändå!

/---/

7/8 2008, diktsamling:

1.

Är åderlåtning bara något som lever kvar i språket –
som en stelnad metafor? Eller:

Förekommer det att man gör det på riktigt?

2.

”Kaninflygare” är ett annat ord för

harkrank.

3.

Vad betyder egentligen ”brickett”?

8/8 2008, drama:

En av de fascinerande platserna

Roller: Bergslagsgubben, hans son, en liten ledsen pojke

Scenen: Utanför Konsum i Norberg. Bergslagsgubben och sonen står utanför entrén i solskenet. En liten pojke springer fram och tillbaka och försöker kika in genom butiksfönstren.

Bergslagsgubben (till den lille pojken): Fan också! Sluta med det där jävla rännandet! Du sätter ju fettfläckar på rutjävlarna!

(Pojken stelnar till, stannar och ser sig oroligt omkring. Man ser att han är nära gråten)

Bergslagsgubbens son (till pojken): Letar du efter något?

(Pojken står tyst och tittar oroligt på gubben och sonen)

Bergslagsgubbens son: Har du tappat bort din mamma och pappa?

Pojken: Ja...

Bergslagsgubben: Men fan, leta reda på dem då och stå inte här och glo. I Norberg.

/---/

8/8 2008, roman:

Resumé

Kapitel ett: En man läser morgontidningen. Där hittar han en kort notis om att ett genombrott skett i forskningen kring frågan om varför människan som art kommit att dominera världen. Han förvånar sig över att det inte blivit en större nyhet. Han avslutar sin frukost och går sedan iväg till jobbet.

Kapitel två: I en undanskymd dalgång någonstans i Asien virrar en annan man omkring. Han har kommit vilse under en jakttur. Han börjar bli medtagen av törst och hunger. Plötsligt får han se något som ser ut som byggnader. Men de liknar inget han tidigare sett. De ser ut som långa tunnlar uppbyggda av lera. Tunnlarna slingrar sig fram, hit och dit, i ett sammanhängande system. Plötsligt kommer ett djur ut ur en öppning. Det ser ut som en liten bäver ungefär. Djuret ser sig omkring och sniffar ivrigt. Sen ropar det något in i tunneln och det kommer fler likadana djur. En hel flock samlas och sprider sakta ut sig i terrängen. Mannen förstår inte att han är upptäckt. Till slut är han helt omringad. Ringen sluts sakta kring honom.

/---/

8/8 2008, diktsamling:

1.

Under de mjölkiga molnen i tekoppen
döljer sig världen. Gud stirrar ned
och konstaterar att det är dålig sikt.

2.

Det finns inte två som är lika. Ändå
har vi en tendens att bunta ihop
allt möjligt och kalla det samma sak.

3.

Att *mena* något: Är det bra eller
dåligt?

9/8 2008, drama

Pseudonym

Roller: Cathy, Mr. Drake

Scenen: En cafeteria på en skola i USA.

Cathy: Jag tror inte att jag orkar gå till fler lektioner idag Mr. Drake.

Mr. Drake: Det måste du, det vet du. Jag ska säga dig en sak Cathy! Du tror att det bara är du som blir trött och uppgiven ibland. Men så är det inte. Se dig omkring i världen! Överallt sliter och arbetar folk. Många har det mycket sämre ställt än du och ändå kommer de aldrig på tanken att klaga över trötthet.

Cathy: Oj, det visste jag inte! Tänk vilka upplysningar och vilken lärdom du sitter inne med Mr. Drake. Hädanefter ska jag bita ihop och tänka på de andra, därute i världen som jobbar i sitt anletes svett med ett stort leende...

Mr. Drake: Bra. Fast jag tycker det låter som om du vore ironisk?

Cathy: "ir-" vadå? Det vet jag inte vad det betyder. Upplys mig mästare!

/---/

9/8 2008, roman:

/---/

När han vaknade hade solen gått upp och det var redan behagligt varmt i luften. Kanske skulle dagen ändå inte bli enbart en lång ökenvandring utan även bjuda på behagliga ögonblick värda att minnas för lång tid framåt. Det var ändå skönt att ligga och inbilla sig det, så här innan man stiger upp och tar itu med dagens utmaningar, tänkte han och sträckte på sig så att fötter stack fram under täckeskanten i fotändan. Genast blev han piggare och inom några sekunder skulle han vara uppe och i färd med att klä på sig. /---/

9/8 2008, diktsamling:

Åsyner

1.

En blåsvart orm. Så ond
som aldrig förr. Och inte
blir det bättre av att den
både rör sig och ligger
förödande stilla.

2.

På kullerstenarna vid
stranden. På huk. En
grå morgon med ögon
utan nåd.

3.

Men drömmen om ån:
En tillvaro där.

10/8 2008, drama:

”Som om tiden stod stilla i fyrahundra år”

Roller: K., A.

Scenen: Central Park. Natt.

K.: Så du är här också. Jag har inte sett dig på länge, men visst – välkommen till denna dystra ort...

A.: Du ska veta att jag är tacksam. Det är inte lätt att bara finnas till när du behöver mig. Annars är det bara en stor tomhet.

K.: Jag vet, jag är ledsen. Men vad ska jag göra åt det? Om man ska vara noga så är det ju inte jag som behöver dig – nu mindre än någonsin – det är själve den Andre som måste ha dig hos sig för att han ska fungera.

A.: Kan så vara. Men det är ju bara dig jag träffar hela tiden och den Andre visar sig ju aldrig.

/---/

10/8 2008, roman:

/---/

- Det ligger nära till hands att tänka sig en stor och dyr semester, sade han. Talgljuset började flämta och både han och Sally trodde att det snart skulle slockna. Var och en bedömde de sina chanser att klara sig – bättre eller sämre – om så skedde. Men det var något med den här sortens ljus som gjorde att de skrämde en med mörker utan att det nästan någonsin inträffade att de släcktes. /---/

10/8 2008, diktsamling:

1.

Man kan slösa med dagarna. De är
många. Inte minst nuförtiden.

2.

Jag tänker på alla de som går
tre steg före mig. De är ett slags
hjältar. Men jag kommer att
förråda dem.

3.

Hur ska det bli sedan? Kommer
jag att vara blind eller mer seende?
Det är många dagar kvar. Men inte
hur många som helst.

11/8 2008, diktsamling:

Resedikter

1.

Den folktomma, gröna slätten sveper förbi därute, utanför rutan. Och jag blundar: Ser gårdagens svultna hund med den tomma magen hängande, fladdrande som ett segel.

Vi har passerat några språk i natt. Deras svaga ekon ringer oförstådda långt inne i huvudet. Men idag är det nya landets välkomstkommitté en rad buttra, tysta popplar vid horisonten.

2.

Här står luften stilla i hettan, men svärdsbljornas klingor är ännu utan rost. De hämtar sin magiska styrka ur dammens spegel och utmanar solen – den store uttorkaren av grönska.

3.

Till synes sval och koncentrerad lämnar bagerskan brödet till oss. (En uråldrig ritual – upprepad varje dag sedan tusentals år, här och annorstädes.) Det färska, vita brödet som omedelbart börjar åldras och torka i våra händer.

11/8 2008, roman:

/---/ in i seminarierummet. Vilken frisy! Det var det första jag tänkte. Sedan började jag undra om det här egentligen var rätt plats för att diskutera ”invasionen av Irak och dess kopplingar till en globaliserad överblick”. Vadå överblick? Det stod ju så i programmet. Var det fråga om en dålig översättning? Vems överblick? Man skulle kunna tänka sig alla möjliga överblickar ordnade hierarkiskt på ett sådant sätt att överblicken ovanför överblickade alla de lägre överblickarna och lite till.

Det var spännande att lyssna till seminarieledarens introduktion till ämnet, trots svårigheten att slita blicken från den osannolika håruppsättningen (eller vad jag nu ska kalla den) som vaggade ovanför hans spända anlete. Han redogjorde lugnt och metodiskt för hur en modern sociologi börjat utvecklas de senaste decennierna och vad man kunde tänka sig att forskningen som utgick från denna skulle kunna komma att uträtta. Men när skulle vi få veta vad ”överblick” innebär? /---/

11/8 2008, drama:

Floskler i motvind –
en komedi om strapatser

Roller: Nedor Santana (maratonlöpare), Gargummo Ivanov (stridspilot), en kvinnlig journalist

Scenen: Ett tumultartat slagsmål mellan Santana och Ivanov. Den kvinnliga journalisten försöker ingripa och få dem att lugna sig.

Santana: Aj! Aj som fan! Mina armar! Släpp mig annars ska du få spö din jävla stridspitt!

Ivanov: (liksom studsar bort en halv meter från sin motståndare och höjer armarna som en boxare) Kom igen då! Sa du ”spö”?! Visa vad du går för!

journalisten: Men lugna nu ned er! Det är väl inte så farligt. Vi kan väl prata om det! Jag lovar att bara skriva det som ni vill att jag ska skriva. (Går fram och ställer sig mitt emellan de två kombattanterna). Men jag vägrar att skriva två olika artiklar: Idén var att den skulle handla om ett *möte* mellan två storartade personer, inte ett slagsmål...

/---/

12/8 2008, drama:

Misslyckas eller förolyckas –
en monolog

Roller: Jag

Scenen: Scenen.

Jag: Varje kväll är det likadant: en resumé över dagens misslyckanden. Jag är oförmögen att glädja mig åt något som helst. Om man riktigt tänker efter går det ju att finna fel i allt! Varenda sak jag gjort kan ha sina skavanker. Sen ska vi inte tala om allt jag *inte* gjort. Uträttat och icke uträttat. Det icke uträttade är så oändligt mycket större. Så här tror jag att jag ska tänka: Allt jag faktiskt gjort är istället för det som jag borde ha uträttat. Det vill säga att varje handling är ett misslyckande per definition eftersom det bara är det synliga beviset på att det fanns något annat där. Något som jag *verkligen* borde ha tagit itu med. Så kan det vara. Här.

12/8 2008, roman:

/---/ provocerad hela tiden. Ständigt den där känslan av att någon jävlas med en. Vid kusten var det ännu värre. Här fanns det åtminstone ett korrektiv i den taggiga horisonten som ger fan i alltihop.

Utanför McDonalds hade hösten slagit sina klor i landskapet. Nu var det på allvar. Kylan och mörkret trängde sig på och det fanns inte någon återvändo. Aldrig någon återvändo. Dags att sätta sig i bilen och köra hem. Hem till /---/

12/8 2008, diktsamling:

Får och får,
de glada sår.
De onda får
bara nya sår.

*

Sitta kvar
på en bar.

*

Där står dina skor
och du vet var du bor.

13/8 2008, drama:

/---/

Katarina: Skicka mig hammaren! Nu! Vad väntar du på?

Göran: Det blir omöjligt om du ska vara så där arg. Ja, jag ska ge dig hammaren, men du får ta det lugnt i så fall. Jag går nu. Och hämtar hammaren.

Katarina: Du är så känslig. Om man ska göra någonting, praktiskt, så ska det vara perfekta förhållanden. Annars blir du helt låst. Ja, jag är lite förbannad – på dig och på det här jävla bygget – men det går väl över någon gång kan jag tro. Skit i det. Hämta hammaren nu.

/---/

13/8 2008, roman:

/---/

Det var flera saker i den här affären som inte gick ihop: Först och främst var det inte rätt konstellation av personer som blivit engagerade. Gry, till exempel, brukade aldrig ställa upp på sådana här saker. Men nu var hon med. Konstigt. Jag trodde att man hade slutat att ens fråga henne. Och hur hade man tänkt när man placerade henne i samma "projekt" som Hasse. De hatade ju varandra! /---/

13/8 2008, diktsamling:

Om Hjalmar Branting hade funnits i verkligheten

1.

Tänk om det hade funnits ett land
som hette "Sverige"! Och om det hade
funnits ett parti som hette till exempel
"Socialdemokraterna". Då hade kanske
en av deras stora gestalter hetat
Hjalmar Branting. Konstig tanke...

2.

När man bytte valuta i landet
valde man en ovanlig och fin
myntsort. Det var estetiska
skäl som vägde tyngst. Och
alla tyckte att det var en bra idé.

3.

Det fanns inga vägar. Men det
gjorde ingenting eftersom ingen
hade lust eller anledning att resa.
Det hade aldrig hänt att någon enda
människa i landet hade tänkt tanken,
ens.

14/8 2008, drama:

Vidrigheterna avlöste varandra

Roller: Monika, Jonas, Mikael

Scenen: En pub. Tidig vardagskväll.

Jonas: (höjer sitt ölglas några centimeter från bordsskivan) Ja, skål då!

Mikael och Monika: Skål!

(alla dricker en klunk och sedan blir det tyst. En kort, underbar paus)

Monika: Jo, visst ja. Jag måste ringa hem (reser sig). Jag är snart tillbaka. (går ut med sin mobiltelefon vid örat)

Mikael: Jaha, vad har ni gjort idag då?

Jonas: Vadå ”gjort”?

Mikael: Jag menar vad ni har gjort på jobbet. Sådär bara...

Jonas: Vadå ”så där bara”?!

Mikael: Nej, kom igen nu. Varför håller du på så där? Jag bara undrade, som en inledning på konversationen, vad ni har haft för er just idag.

Jonas: Ingenting. Absolut ingenting. Vi har varit mycket duktiga. Speciellt jag.

Mikael: Äh, lägg av. Du är inte på något vidare bra humör idag, tror jag.

Jonas: Näe. Men jag har varit det, förut.

Mikael: Vadå förut?

Jonas: Jag har varit hemskt trevlig idag och nu måste jag ta ut det på dig genom att vara otrevlig en stund. Men vänta bara. Får jag en öl till så går det nog över.

Mikael: Jeesus! Jag fattar inte hur ni står ut! Säg upp er, säger jag bara.

Jonas: Lätt för dig att säga. Vem ska då sköta om allt, absolut allt, i det här tjyvsamhället?

Mikael: (skrattar, liksom hjärtligt och spontant) Ja, herregud. ”Tjyvsamhället”, det hade jag *helt* glömt bort. Ja, vem skulle vilja sköta det om ni slutade?! Det skulle ju förstås bli katastrof. Det förstår jag ju.

Jonas: Det var roligt att höra hur du skrattade nu: Det kom verkligen från hjärtat. Pucko!

/---/

14/8 2008, roman:

/---/ röda bönor som man inte vet var de kommer ifrån. Och så säljer de en massa andra saker också. Det är ju inte möjligt, sa han, att veta varifrån allting kommer här i världen. Vet du ens själv var du kommer ifrån?

Solen hade börjat gå ned och det var inte lika varmt längre. Om man tittade utåt gatan, genom butiksfönstret, kunde man se hur de sista shopparna drog sig bort mot tunnelbanestationen. Vi brukade kalla alla människor som man såg gå på gatorna för "shoppare". Det var ett sätt att förenkla det hela och att ständigt påminna sig vad kampen gällde. /---/

14/8 2008, diktsamling:

Oseriösa åldringar –
ett knippe porträttdikter

1.

Ett perfekt yttre: hon passar in
i sin bingohall. Bara en sak:
Den glasartade blicken –
Helt utan förväntningar.

2.

Ålderdomen smyger sig på:
Hur seminarieledaren blickar
ut i fjärran, när studenten
vädrar sin entusiasm.

3.

Riktigt bortom åldern
ligger hon och dör.

Det är fjärilar

på lakanet.

4.

Tittar så förvånat
på sin kropp: Som om

någon annan kommit över

på en kopp kaffe.

15/8 2008, drama:

/---/

Bergslagsgubben: Va? Vafan i Norberg! Jag vet inte vad jag ska säga om det här...

Sonen: Men det var väl bra. Du kanske är, som man säger, "mållös". För en gångs skull.

/---/

15/8 2008, roman:

/---/

Vi hade inte hittat det vi sökte. Det var så svårt för vissa att acceptera. Gry och KK hade nog i och för sig inte riktigt fattat vad som hade hänt, men när de gjorde det skulle nog även de förstå att det var en misslyckad utflykt. /---/

15/8 2008, diktsamling:

Idag slog det mig att ungdomen har
så fina förebilder i Sverige:

Alltid någon att se upp till. De saknar
ingen.

*

Det behövs inte några fler skildrare. De
som redan finns är alldeles tillräckliga.

*

Det är ett kastell, eller kanske en
borg. Ja, en borg tror jag att det är.

16/8 2008, drama:

Lyckliga människor

Roller: Gry, Sebastian, K.K.

Scenen: Vardagsrummet i en förortslägenhet. En balkongdörr i fonden står öppen. Solen lyser in och man ser dammvirvlarna. En gammal nedsutten soffa. Två fåtöljer. Ett askfat på bordet. Kaffekoppar. Kala väggar. Gry och Sebastian sitter i soffan. K.K. i en av fåtöjlerna.

/---/

16/8 2008, roman:

/---/

Vid trafikljuset var det rött. När bilen stannat helt öppnade Fredrik bakhörren, stack ut huvudet och hela överkroppen och tittade bakåt. När han fick se hur den röda toyotan stannade till några meter bakom dem skrek han: ”/---/

16/8 2008, diktsamling:

Positioner

1.

Lite sned. Vriden rygg.

Lätt *hängande*.

2.

Inte i centrum, inte i

periferin. I ett *om-*

råde: Omständigheter

och område.

3.

Lite utanför. Inte makt, men

inflytande som studsar tillbaka

som i en spegelsal. Som sagt:

Alltid lite utanför. Bredvid.

17/8 2008, drama:

Långben och krokben

Roller: Fru Åhl och Fru Ström

Scenen: Nere vid åstranden. En liten primitiv bänk att sitta på. Vass och alar. Fruarna sitter på bänken och tittar ut över ån.

Fru Åhl: Jag hade inte tänkt komma hit idag faktiskt. Jag känner mig trött och hängig.

Fru Ström: Jag är glad att du kom ändå. Det hade blivit ensamt utan dig och så hade jag oroat mig. Men du hade kanske ringt och sagt till om du inte skulle komma?

Fru Åhl: Ja, det hade jag nog gjort. Men nu är jag här och det känns skönt att ha någon att prata med. Minns du när vi var barn och lekte här nere? Då var vi ständigt i rörelse. Vi sprang fram och tillbaka och det var alltid något som fångade vår uppmärksamhet, något som gjorde oss nyfikna.

Fru Ström: ja, visst minns jag det. Men nu är vi inte så nyfikna längre. Inte jag åtminstone. Vattnets rörelse är nog. Jag kan se på det hur länge som helst, tror jag. Jag tycker det är magiskt på något sätt att något samtidigt kan vara så oföränderligt samma och ändå alltid röra sig framåt.

/---/

17/8 2008, roman:

/---/ beslutat sig. Det var inte svårt att lämna den här trakten nu, efter allt som hänt. Det var som om någon hade gått över hela området med en mental eldkastare. Allt som hade kunnat ge liv och inspiration var förbränt och liksom nedsvärtat. Nu ville hon bara packa sina väskor och ge sig av. Nere vid busskuren stod några ungdomar och väntade på skolbussen och en och annan personbil rusade förbi ute på landsvägen. ”Det kommer aldrig att bli sig likt här igen”, tänkte hon och vände blicken bort från fönstret.

17/8 2008, diktsamling:

Mössen gnager på mina socialistiska pärmar.
Jag har sett det med egna ögon idag.

Man kan undra om de gör någon skillnad
mellan reformism och bolsjevism?

*

Vilka är de där ute som jag ska ta mig an?
Det är inte gott att veta.

De rör sig ännu i mörkret bortom mitt
blickfång.

*

Det är inga stora, yviga rörelser som krävs.
Det är små, målmedvetna tilltag i en ständig

ström. Men ekot förvillar mig och jag fryser
fast gång på gång.

18/8 2008, drama:

/---/

M: Gatan, ja. Just det ut med den på gatan bara.

(Det faller tung snö och mörker)

/---/

18/8 2008, roman:

När älven brusar

1.

Fjällbjörkarna rörde sig ryckigt i den isiga vinden. Det såg ut som ett ologiskt spel där pjäserna ryckte i sina tyglar och hela tiden ville gå åt olika håll.

/---/

18/8 2008, diktsamling:

1.

empiri
MTV

2.

empati
eau de vie

3.

anemi,
ann-sofi

19/8 2008, drama:

/---/

L.O.: Jag har så fina medelklassvärderingar, tycker jag.

Läsaren: Javisst. Nu börjar det gå åt rätt håll igen. Jag tycker om när man stängslar in om sig och upprättar olika mysiga reservat. Det blir så begripligt och lite mindre konfliktfyllt på det sättet.

L.O.: Ja. Det är det som är den nya vägen. Det är så vi har tänkt. Faktiskt.

/---/

19/8 2008, roman:

/---/

Det kliade mycket. Hela fingret var lite svullet också. Det är då fan att man inte ska kunna förstå vad det beror på. /---/

19/8 2008, diktsamling:

Noteringar

1.

Gallan sprutar idag. Och det är inte konstigt:
Hösten är här och alla påtvingade sociala

institutioner anmäler sig. Gör sig påminda.

2.

Om vi kunde få sova och arbeta. Om vi kunde
få ro. Det bästa är arbetet på skeppen.

3.

Men vi ska nog träckla oss igenom den här
ekluten också. Det finns ingen organisation

hos oss. Bara band. Och de sliter man inte
sönder så lätt.

20/8 2008, drama:

Att lära känna Rebecca

Roller: Ett butiksbiträde på Konsum, Birgit (en äldre dam), Sanna, Rebecca (de två sistnämnda är väninnor i 30-årsåldern)

Scenen: Sanna och Rebecca har mötts på Konsum. De står framför charkdisken. Ett butiksbiträde står på andra sidan disken och betjänar en kund – det är Birgit. De två väninnorna väntar på sin tur.

Sanna: Jag undrar över det där begreppet ”diskbänksrealism”. Hur blev det just det? Man kunde ju tänka sig att kalla det något annat, lika slående? Kanske ”skolbänksrealism”, eller ”bandsågsrealism”, eller...

Rebecca: Vadå? Det ger ju lite annorlunda associationer.

Sanna: Ja, men det gör ju ”diskbänksrealism” också! Fattar du inte vad jag menar? Om vi inte kan förstå varandra, vad händer då?

Rebecca: Då blir det väl ”charkdiskabsurdism” (skrattar till åt sig själv)

Birgit (vänder sig om mot Sanna och Rebecca): Såja flickor, nu är jag klar. Varsågoda!

Sanna: Tack. (vänder sig till biträdet som står och väntar med en viss otålighet i hållningen) Jag ska ha salami. Fint skivad. Att ha på bröd. Alltså smörgås. Pålägg alltså.

Biträdet: Ja, ja. Jag förstår. Hur mycket?

Sanna: Arton kilo. Nej, jag skojar. Två hekto. (skrattar till åt sig själv)

Biträdet (tar upp en salami): Ja, det är ju roligt när man kan skämta...

Sanna: Ja, eller hur? (biträdet går bort till köttskivaren. Sanna vänder sig till Rebecca och säger tyst och ironiskt så att inte biträdet ska höra) Eller hur, Rebecca? ”Det är roligt när man kan skämta”. Hörde du det? Det är tänkvärt.

Rebecca: Mmm.

/---/

20/8 2008, roman:

/---/

”Mot Sundsvall går inga transporter vid den här tiden på dygnet!” sa den rödlätte med en irriterad grimas. ”Men du måste förstå min situation” försökte jag. ”Halv elva blev jag avsläppt av misstag i den här byn och jag måste hem till frysen”. ”Till frysen?” svarade han oförstående. ”Ja, jag har saker som ska vara i frysen. Här i väskan. Det går inte att vänta hur länge som helst. Det blir förstört.” Mannen såg klenroget på mig. ”Vad är det egentligen du har i väskan?” sa han till slut. /---/

20/8 2008, diktsamling:

Vad är det som hinner
ikapp oss på öar?

Är det: ”man själv” –
eller ”den Andre”?

*

Det finns mycket på
de flesta platser. Men

inte öar. De kräver en
del av sin omgivning.

*

O, att vara ö!

21/8 2008, kommentar:

Idag är det så där: Det skär i mig att uppfinna några nya figurer. Jag har träffat så många redan. Hela dagen full av figurer. Som man ska samspråka med och oroa sig över. Sen blir det kväll och då kommer de älskade figurerna. Och sist: Hitta på nya, minst ett par stycken så att de har varandra åtminstone. Sen skriver jag bara en liten trång ram där de föds och får leva vidare i evighet. Verkligen ett fyndigt projekt det här!

21/8 2008, diktsamling:

Ut pictura poesis

1.

Jag vill hitta en bild nu.
En bild att utgå från. Att
stampa på. Ta avstamp
och lämna. En bild bara
som flykthjälpmedel.
En bild att inte ta ansvar
för. En bild som öppnar
sig, men inte kräver omsorg.

2.

Jag hittar ingenting idag. Inte
något som vill hjälpa mig att
bära av. Bilderna strejkar –
strejkar. Här kommer ändå
något fram: Strejk, strejk,
strejk är en bild nu. den
blir bild nu. Bilderna vill
inte arbeta. De strejkar.
Visst är det en bild?

3.

Sitter med armarna i knäet.
De vilar där, men spända
muskler, statiska av beredskap.
Beredskap: Plötslig verksamhet
att iscensätta vägran, uppror
motstånd. Nu växer bilden av
bildernas strejk ihop till
en bild.

21/8 2008, drama:

Ett brev, skrivet långt senare

Roller: Eriksson (bonde, en medelålders man), "Tallkotten" (Erikssons gamle dräng)

Scenen: En kammare hos Eriksson. Eriksson sitter vid ett litet skrivbord med en tänd fotogenlampa. Han sitter tyst och tänker.

(det knackar på dörren)

Eriksson: Stig in!

Tallkotten: (In. Stannar innanför dörren utan att säga något.)

Eriksson: Jaså, är det du. Kom fram hit så ska du få se. Jag har ett brev här som borde intressera dig.

(Tallkotten kommer närmare och man ser att han har en yxa i höger hand. Han är fortfarande alldeles tyst. Han stannar bakom Eriksson och höjer yxan, men sänker den igen. Eriksson märker inget. Tallkotten böjer sig fram över Erikssons axel och tittar på ett papper som ligger framför denne på bordet. Allt det här går lite långsammare än vad som förefaller naturligt. Som om det sker i vatten.)

/---/

21/8 2008, roman:

/---/ bistra tider, men ändå inte så bistra som vissa andra. Mellan tummen och pekfingret skulle man nog säga "medelbistra". Det var inte direkt vädret man tänkte på i första hand. Visst var det mörkt och grått, men inte så att det kvalificerade sig som bistert alldeles på egen hand. Nej, det var andra saker: /---/

22/8 2008, drama:

”Vart har hon gått?”

Roller: Kvinnan

Scenen: Kvinnan sitter på en stubbe i kanten av ett hygge mitt i skogen. Den omgivande skogen är hårt gallrad, utvuxen tallskog. Kvinnan ser gammal ut men har lätt sportiga och exklusiva kläder. Hon sitter tyst och ser sig dystert omkring, men det finns egentligen ingen naturlig fästpunkt för ett mänskligt öga.

Kvinnan: Hallå! (tystnar igen några sekunder) Det går att tala högt. Eller hur? Ingen hör mig. Jag – kan – tala – för – mig – själv... (hon harklar sig teatraliskt som inför ett tal inför publik) Det här är naturligtvis inte alls platsen för min födelse. Jag har inte en gång för många år sedan sett dagens ljus på den här platsen. Jag har inte varit mina fattiga föräldrars ögonsten. De var inte torpare här och nu står inte ”bara grunden kvar efter att huset rivits eller brunnit ned”. Jag är inte 89 år gammal heller. Jag är 79. Men till kropp och själ skulle jag kunna vara 100. (paus) Jag har aldrig varit här. Det var bara som jag sa för att han skulle stanna bilen och släppa av mig. Jag ville gå ut i skogen. Han tror på vad jag än säger åt honom. Han kanske också börjar bli gammal och gaggig? Han hör dåligt också, så det gör inget att jag bara gått utom synhåll en liten bit. Jag tror faktiskt jag skulle kunna hitta tillbaka om jag hade haft lust. Men det har jag inte. Jag kan lika gärna stanna här... (paus, kvinnan tycks sjunka in i sig själv igen) Vi hade inte ”bara en enda ko” som mor mjölkade varje morgon och kväll. Jag lärde mig inte av min far att fläta korgar. Jag undrar om man någonsin har ägnat sig åt sånt i de här trakterna? Jag hade inte en tam ekorre. Jag hade inte en mil att gå till skolan: Finns det ens någon skola i närheten? Kanske vi åkte förbi en utan att jag kom på att ljuga, peka och säga att: ”där, där gick jag i småskolan!” Det hade dessutom varit för mycket begärt: Det här var en stundens ingivelse. Det var det väl? /---/

22/8 2008, roman:

/---/ En liten ruta av grönt. Grönt gräs och lite andra örter. En bit bort är det helt annorlunda. Sen är det jord under det gröna. Kanske inte så djupt, eftersom det nog är rena rama berggrunden under. Alltså: Berg, lite jord och så gröna växter. I en liten ruta. Djur också säkert. Alla möjliga småkryp, från bakterier till jordlöpare. Svarta jägare som härjar omkring i grässets hårbotten. /---/

22/8 2008, diktsamling:

1.

Man sätter upp banderoller, tror jag.
Och plastband – avspärningar.
Sedan delar man ut flygbladen:
Noga att alla som passerar
förstår vad saken gäller.

2.

Naturligtvis har det gått över
när kvällen kommer. Allt
återgår till det normala. Cigarrett-
röken stiger mot taket.
På en plansch: Ett huvud i
svart relief.

3.

Om det hade funnits lite vett
kvar från en annan tidsålder?
En smula ”sensus communis”
att lapa i sig.

(Bilden löser upp sig.)

23/8 2008, drama:

Roller: Jonas och Mikael

Scenen: I väntrummet på vårdcentralen. Jonas och Mikael är ensamma. I bakgrunden hör man radions P3 mumla.

Mikael: Har du ditt patientkort med dig?

Jonas: Näe. Jag tror inte att jag har något sånt. Jag har inte varit i kontakt med sjukvården sen jag gick i skolan.

Mikael: Verkligen? Allvarligt?

Jonas: Ja, är det så konstigt?

Mikael: Njae, jag vet inte. Det är ju olika. Du har ju ingen företagshälsovård. Väl?

Jonas: Nä, hur skulle det gå till hade du tänkt?

Mikael: Vet inte.

/---/

23/8 2008, roman:

/---/ horribel! Ja, det tycker jag faktiskt. /---/

23/8 2008, diktsamling:

Hej! Vi grälar.

1.

Din jävla bondhund! Fan.
Kan du sluta nu, ditt jävla as?

2.

Det är begripligt att man har liknat
dålig stämning vid att "atmosfären
blir elektrisk". Det är välfunnet.

3.

Och det enda man kan göra och borde:
"gjuta olja på vågorna".

24/8 2008, drama:

Roller: Göran (stamanställd kapten i infanteriet), Maud (Görans hustru), Lars (Mauds kusin)

Scenen: En tom lagerlokal. Tomma hyllor på väggarna och svag belysning. Vid ett bord mitt på scenen sitter Göran och Lars på varsin stol. Maud står bakom Göran med händerna på hans axlar.

Göran (till Lars): Ja, så här ser det ut. Det här är det bästa jag kunde hitta för en rimlig hyra. Vad tycker du? Tror du att det kan fungera?

Lars: Ja, ja, det blir nog bra. Det är inte lokalen som är det viktiga så här till att börja med. Jag kan ta hit min husvagn och ställa utanför. Där kan jag bo så länge. Det blir inte så långa resor till jobbet då! (skrattar) Herregud vad förvånade de ska bli där hemma när jag bara försvinner så här.

Maud: Men får man verkligen bo så här? Jag menar det finns väl regler...

Göran: Regler är till för att hållas – och för att brytas mot. Det är nog inte första gången Lasse gör något olagligt, eller hur?

Lars: Nej det kan hända. Men Maud har en poäng. Det vore ju inte så bra om man blev anmäld eller om någon började ifrågasätta det vi gör här. Det här ska ju bli ett respektabelt etablissemanng så småningom.

/---/

24/8 2008, roman:

/---/ översiggiven. Det kan vi ju inte säga mycket om heller. Det är som det är med den saken. Kobingo! Ja, fy fan säger jag bara. Det finns ingen gräns för hur dum mänskligheten kan bli.

/---/

24/8 2008, diktsamling:

Det fantastiska med synapser

Det går via kopplingar
hela tiden. Övergångar
som inte syns. Men så här
går det till:

elva   tolv   tretton

tjugosex   tjugotvå   tjugofyra

Så, ungefär.

*

En synaps hänger och svänger,
lössliten. En liten trasa rakt ut
i ingenting. Änden är liksom
förkolnad.

*

Det glider på, smidigt. Det ena
följer på det andra och griper
tillbaka på ett begripligt sätt.

25/8 2008, drama:

/---/

Bergslagsgubbens son: Är man sur och bitter så är man, det går nog inte att göra så mycket åt det. Det – vad heter det nu igen – jo, ”dryper av galla”.

/---/

25/8 2008, roman:

/---/ till Madeira med ett plan igår eftermiddag.

- Åh fan, det hade jag ingen aning om. Är det fråga om semester? frågade Håkan och fällde ned bänkklocket på sonens bänk. Han kände att han hade fått träsmak av att sitta i ett klassrum. Efter en kvart kom ledan vällande över honom. Herregud, hur står barnen ut hela dagarna?

/---/

25/8 2008, diktsamling:

1.

Finns det något motstånd som inte
är meningslöst? Går det att nå fram

med en protest som gäller "existensen"?

2.

Den här sommaren liksom tonar över
i höst. Utan övergång. Eller kanske är

jag för tidigt ute? Känslan av höst färdas
kanske fortare än själva årstiden?

Eller också når den fram till dem som
är mest mottagliga först.

3.

Vart har sången tagit vägen? Det knastrar
om raderna – tecknen – tangenterna har

ingen ton.

26/8 2008, drama:

När regnet kom

Roller: Conrad, Theodor, Wilfred

Scenen: Det är våt asfalt i utkanten av staden. Man ser i bakgrunden den gröna, taggiga trädhorisonten. Det är natt. Conrad, Theodor och Wilfred är på väg hem från puben. De har stannat just där de måste skiljas innan var och en går hem till sitt. Ibland glänser det till i den våta, svarat vägbanan för att en bil far förbi någonstans.

Conrad: Oh yes. Ok, jag går hemåt nu. Tack för i kväll. Theodor, Wilfred...

Wilfred: Jo, hej då. Sov gott.

/---/

26/8 2008, roman:

Det var en gång tolv grekiska bönder som slöt sig samman i ett kooperativ. Ingen annan märkte något till en början. Man fortsatte att leverera varor till varandra som om inget hade hänt. Men efter några månader började folk märka att det pågick någon typ av samarbete mellan de tolv. I början var man imponerad och så småningom byttes den känslan i avund och därefter: hat. /--/

26/8 2008, diktsamling:

Jag vet inte vad jag ska ta mig till.
Det finns inte något liv längre. Jag

vill inte ge ifrån mig några bilder
och det föds inte några inuti mig.

Det är torrt. Alldeles förtorkat.

*

Jag måste börja läsa igen. *Lyrisk*.
Det är den enda räddning jag kan se.

Och kanske hjälper inte ens det längre.

*

Nolltonen. Utdragen över hela notbladet.
Den förskräckliga nolltonen. Utdragen.

27/8 2008, drama:

Baudelaire ligger i sängen

Roller: Jaget i ”Klockan ett på natten”

Scenen: Jaget i Baudelaires dikt ”Klockan ett på natten” ligger i sin säng och kan inte sova. Klockan är två på natten.

Jaget: Och vad gör jag nu? Jag kan inte sova. Det hjälpte inte ett dugg att jag skrev den där dikten. Jag trodde det först – men nu förstår jag att det inte var någon idé. Jag kan ändå inte sova och jag är... ”betryckt”. Det är det rätta ordet. Hela saken är mycket mer komplicerad än jag framställde den i dikten: Jag ligger här och är det levande (och vakna) beviset på att mitt resonemang inte håller. Jag kommer nog aldrig att somna. Jag kommer att ligga här vaken ändå till i morgon – som ett straff. Eller rättare sagt: Det känns som ett straff. Men det är inte det heller. Vem skulle det vara som straffar mig?

/---/

27/8 2008, roman:

/---/

Hade vi inte trevligt? Vi frågade oss just det, gång på gång, under tiden. Men det var lögn i helvete att reda ut, tydligt, vad vi skulle tycka. Alltihop var ju i grunden så sorgligt att det på sätt och vis var absurt att förvänta sig någon trevlig stämning. Men å andra sidan var det vår erfarenhet att det *brukade* kännas gemytligt tidigare när vi gjorde sådana här saker. Även om det var konstigt och lite ologiskt. Vi trummade med fingrarna mot bordsskivan, vi tittade hit och dit, suckade ibland, konverserade lite ibland och sedan strök vi långsamt och eftertänksamt händerna över olika delar av våra kroppar: Över håret, armarna, låren, ja till och med att vi ibland böjde oss fram och kliade oss på smalbenen utan att det egentligen kliade alls. Det vara bara ett sätt att hantera oron över att inte veta vad vi skulle tänka och tycka. /---/

27/8 2008, diktsamling:

Förövning

1.

Nosa lätt på den! Kläm
med fingrarna och håll
andan.

2.

Res er upp och följ
den som viker av först,
åt höger eller vänster.
Det spelar ingen roll.
Återvänd sedan till era
platser. Sitt ned.

3.

Var alldeles stilla. Spänn
alla muskler i hela kroppen.
Andas bara i absolut nödfall.
Och så: Slappna av! Ta upp
den och nosa lätt på den!

28/8 2008, diktsamling:

1.

Rose Molly,
Sweet Laban;
Hang on! Hang on!

2.

Vad ska en man i beråd betryckt göra?
Tala för alla?

3.

Kontrollera mastervolymen.

28/8 2008, roman:

/---/ i biträdet. Och så fann vi ut att söka en annan väg. En helt annan väg som inte gick enligt de linjer som vi hade kommit överens om för så länge sedan. /---/

28/8 2008, drama:

/---/

K.: Vad menar du att jag ska göra då?

M.: Du kan väl be om ursäkt? Du kan be *mig* om ursäkt. Jag har ju ändå suttit här och väntat på dig. Flera timmar. Ensam i bilen – och det är inte alla som skulle ha gjort det, ens. /---/

29/8 2008, drama:

Med blicken sänkt

Roller: Ekman, Fahlgren och Axel Tung

Scenen: Ekman, Fahlgren och Axel Tung arbetar med att lägga fjärrvärmerör. De står i sina arbetskläder vid kanten av ett grävt dike vid sidan av en asfalterad cykelväg. Det är höst.

Ekman: Näe gubbar, nu tar vi lunch!

Fahlgren: Men ska vi inte vänta tills lastbilen kommer? Han kanske inte hittar så bra.

Ekman: Vadå?! Det är väl inte vårt problem. Han hittar säkert. Axel! Vad står du och glor efter? (Ekman puttar lite på Axel Tung som står och tittar ned i diket som om han hade tankarna långt borta). Du! Vi äkar nu. Kom så går vi.

Axel Tung: (talar långsamt och tydligt men fortsätter att se ned i diket) Man skulle kunna säga så här: Vi har inte uträttat någonting idag. Om man backar bandet och undersöker vad som hänt på den här platsen de senaste fyra timmarna skulle man visserligen få se ett intressant skådespel. Men det finns inget band och varken vi eller marken där vi står kommer att ha annat än diffusa minnen av det. (Ekman och Fahlgren står tysta och lyssnar. De börjar också alltmer stelna i samma eftertänksamma pose som Axel Tung) De avtryck som vi ändå ser framför oss är inte ett verk av oss. Vi har i själva verket inte så mycket med den här platsen att göra. /---/

29/8 2008, roman:

/---/ när det hade blivit sol, och då fiskade vi några timmar. Men vi fick ingenting. Sedan gick vi upp i skogen och för att se om det fanns någon bra plats att slå läger på. Men det var stenigt och backigt så vi förstod att det inte skulle gå att sätta upp tältet. Jag tänkte att man väl kan sova direkt på marken men jag förstod att de andra skulle ogilla det. Det var jag som var mest van vid sådana här utflykter och jag hade sovit under bar himmel många gånger tidigare.

/---/

29/8 2008, diktsamling:

Tror ni att det kommer att gå bra?

1.

Det finns olika möjligheter:

- a. vi somnar nu och vaknar först när sångsvanarna anländer till våren
- b. det blåser upp och vi får uppleva en storm som knyter oss samman
- c. vi går "udenom" och talar inte mer om saken

2.

Vart i herrans namn har
det kulturhistoriska stoffet tagit vägen?
Hur ska vi klara oss utan det?

Jag bara frågar...

3.

Vilja.

Ordet bara dök upp. Plötsligt.

Har jag saknat det? Är det det
jag har saknat? Inte ordet alltså, utan

det som det betecknar. Vad är det?

Har jag ingen vilja? Om man säger så här då:

"Jag vet vad jag inte vill, men jag vet inte vad jag vill."

"Jag gör vad du vill."

Vaudeville är också en genre.

30/8 2008, drama:

Ett av alla dessa uppror

Roller: hovjungfrun mlle Groubière, kammarjunkare Le Closeau, kokerskan, en visiteur

Scenen: I tamburen. Mlle Groubière ordnar med något i ett hörn. Kammarjunkare Le Closeau med något annat i ett annat hörn.

Mlle Groubière: (för sig själv, muttrande) Thé aux fraises, parbleu! Il faut trouver un guillotine, tout de suite...

Le Closeau: Vad menar ni? Har inte en konung rätt att beställa sitt the som han vill ha det?

Mlle Groubière: Ho! Mais bien sûr, monsieur. Bien sûr...

kokerskan: (in) Vadan detta? Nu tror jag att jag vet hur allting börjar: Det är en liten, förflugan, detalj bara. Monsieur Closeau! Kan ni säga mig var jag ska servera "le diner" ce soir? Vad vill konungen?

Le Closeau: Ja, säg det. Vad vill konungen dessa dagar. Ingen vet, kära kokerska! Ingen vet...

kokerskan: Det var också ett svar!

(Mlle Groubière stannar upp och lyssnar)

Mlle Groubière: Et maintenant, un visiteur. Je suis sûr...

Le Closeau: Saatan.

(En klocka ringer på avstånd och steg närmar sig. En besökare dyker upp i en dörröppning i fonden)

/---/

30/8 2008, roman:

/---/

Hon hette E. H***, före detta cirkusryttarinna. Det var natt och jag kände mig mycket trött. Plötsligt ringde larmet, just när vi började tro att natten skulle bli lugn. Hon var mycket förvirrad när vi kom in till henne. Möblemanget var stort, överdimensionerat, för att vara i ett litet pensionärshemrum. Tunga sammetsklädda fåtöljer, soffor och ett elegant soffbord. Tavlor överallt på väggarna och det slog mig just då hur litet jag egentligen visste om dem som bodde i rummen och hur annorlunda rummen såg ut på natten. Editas förvirring hade alla förutsättningar att smitta av sig på mig.

Det var stort kalas och intima samtal som pågick därinne. E. satt med benen i kors i en av fåtöljerna. Hon var klädd i elegant dräkt och konverserade till synes avslappnat med någon som skulle föreställa sittande i soffan. Jag förstod att det var ett kärt besök. Däremot var det osäkert vad min och den andra nattarbetarens besök hade för status i sammanhanget. Men någonting gjorde att vi båda, utan att säga något till varandra, lyckades sätta oss på rätt platser och falla in innanför illusionens ramar. Det var inte nödvändigt att genast dra in oss i konversationen. Så här brukade det sällan bli, men det var något med min partner och mig som gjorde att vi ibland intuitivt visste när det lönade sig bäst att spela med. Det fick bära eller brista. Förr eller senare skulle det förstås brista, det visste vi ju innerst inne. Men för några ögonblick var scenen intakt och det enda som gjorde att man kände en viss skepsis var att man inte kunde urskilja personerna som E. pratade med. /---/

30/8 2008, diktsamling:

Stanser om besvikelse

1.

”Min är kärleken” sa hon och bröt min arm,
håller du utav mig än? Min kära.

/---/

2.

Vi vrider ut oss ur en position där virvlar
virvlar upp. Man tror så mycket på att allt,

till slut ska falla ut som lyckat möte.

3.

Med näsan ned i dammigt ylle, vi söker något
som vi inte når. Och när vi fattar det till slut -

så är det alldeles för sent.

31/8 2008, drama:

/---/

s: (viskande) Det kommer att ske på ett flertal språk. Det kommer att hända inuti själva språken. Där kommer det att orsaka skador, ingen vet hur stora. /---/

31/8 2008, roman:

/---/ Varför skulle vi tänka på bältespännare? Hela tiden kretsar allt runt det. Jag tror inte att det är en slump. Ingenting sker av en slump. Nu hör vi en helikopter. Nu spricker molntäcket upp. Så kort är dagen att man minns varje minut, varje steg och andetag från det att man vaknar tills man sluter ögonen på kvällen. /---/

31/8 2008, diktsamling:

Blindbock

1.

Skansen Kronan. Nu skrämmar den mig
där den dyker upp i minnet. De tjocka
murarna. De ofattbart tjocka murarna
och de blint, stirrande gluggarna.

2.

Det är kvavt och bråttom.

3.

Det är på väg att bli kallt. Nu!
Nu blir det kallt. Och så med ens:

Bilden klarnar! Det är genomskinligt

åter.